

ΧΡΥΣΗΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

**Για
πάντα
μαζί!**

Μυθιστόρημα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Για πάντα μαζί!**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσίδα Δημουλίδου
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αγγελική Μόσχου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Χρυσίδα Δημουλίδου, 2025
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Horse & Hound Fine Art Photography/Getty Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2025

ISBN 978-618-01-6085-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

*Για
πάντα
μαζί!*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Ένα κομμάτι ουρανού, Λιβάνης, 2007

Για παιδιά

<i>Ο Πρασινοπασχαλιάς, Λιβάνης, 2005</i>	<i>Χαρούλης, το χελιδόνι του χειμώνα, Διάπλαση, 2013</i>
<i>Η φαντασμένη τριανταφυλλιά Λιβάνης, 2005</i>	<i>Η επίθεση της Σφήκας, Διάπλαση, 2014</i>
<i>Το αστεράκι που έπεσε στη γη, Λιβάνης, 2007</i>	<i>Ένα ευτυχισμένο βασίλειο, Διάπλαση, 2014</i>
<i>Η μαργαριταρένια πολιτεία, Λιβάνης, 2007</i>	<i>Οι λαμπάδες που επαναστάτησαν, Διάπλαση, 2014</i>

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

<i>Το σταυροδρόμι των ψυχών, 2009</i>	<i>Η σκοτεινή πλευρά του ήλιου, 2016</i>
<i>Πόσο κοστίζει η βροχή;, 2010</i>	<i>Το φίλι του δράκου, 2016</i>
<i>Μερσέντες Χιλ, 2010</i>	<i>Χιόνι στη φωτιά, 2017</i>
<i>Ο λύκος της μοναξιάς, 2011</i>	<i>Έρωτας σε λάθος χρόνο, 2017</i>
<i>Οι αγγελιαφόροι του πεπρωμένου, 2011</i>	<i>Άντρες; Ευχαριστώ, δε θα πάρω!, 2017</i>
<i>Οι τρεις υποσχέσεις, 2012</i>	<i>Επιστροφή στον Παράδεισο, 2017</i>
<i>Το σπίτι των σκιών, 2013</i>	<i>Προδομένο φεγγάρι, 2018</i>
<i>Το κελάρι της ντροπής, 2014</i>	<i>Όταν τα αστέρια ραγίζουν, 2018</i>
<i>Τα δάκρυα του Θεού, 2015</i>	<i>Οι πολυθρόνες των δράκων, 2018</i>
<i>Το μάτι του βοριά, 2015</i>	<i>Ραγισμένο είδωλο, 2020</i>
<i>Μάντεψε ποιος θα φύγει απόψε, 2015</i>	<i>Το παιχνίδι του Νάνου, 2021</i>
<i>Η γυναίκα της σοφίας, 2015</i>	<i>Εννέα χρόνια σιωπής, 2022</i>
<i>Ο γιος της βροχής, 2015</i>	<i>Για ένα μπουνάλι φθηνό κρασί, 2022</i>
<i>Οι δαίμονες δεν έχουν όνομα, 2016</i>	<i>Πίσω από κλειδωμένες καρδιές, 2022</i>
<i>Μην πυροβολείτε τη νύφη, 2016</i>	<i>Οι πεταλούδες του χειμώνα, 2022</i>
	<i>Η 13η Πύλη, 2023</i>

Για παιδιά

<i>Ο Ελληνούλης, το χάρτινο καραβάκι, 2011</i>	<i>Φέλγκα η πυγολαμπίδα, 2020</i>
<i>Μπόνιγκ, το θαρραλέο αεροπλανάκι, 2012</i>	<i>Τα μπισκοτάκια που ζωντάνεψαν, 2020</i>
<i>Το κόκκινο λεωφορείο (σε συνεργασία με τη Χριστίνα Μπαλτζή), 2020</i>	

*Αφιερωμένο σε όλους εκείνους τους ξεχωριστούς
ανθρώπους που αγαπούν τα ζώα, τα θεωρούν ισότιμα
και, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, τα φροντίζουν
και τα κάνουν ευτυχισμένα.*

*Στην Μπέλλα, τη γατούλα που βρήκαμε εγκαταλειμμένη
μωράκι σε μια έρημη παραλία στη Μύκονο, την υιοθέτησα,
μου άλλαξε τη ζωή μου προς το καλύτερο και έγινε
η αιτία να έχετε αυτό το βιβλίο.*

Πρόλογος

Γνωρίζετε αν τα ζώα έχουν νόηση, προσωπικότητα και συναισθήματα όπως οι άνθρωποι; Αν γελάνε, κλαίνε, πονούν συναισθητικά, αν νιώθουν φόβο, ανασφάλεια, αν έχουν ερωτήματα, αν διδάσκονται, αν αναγνωρίζουν πρόσωπα και ανθρώπους, αν λένε ευχαριστώ, αν θυμώνουν και κρατάνε μούτρα, αν ερωτεύονται, αν κάνουν φίλους ή εχθρούς;

Εκείνοι που βρίσκονται κοντά σε ζώα θα σας απαντήσουν:

«Ναι, ισχύουν όλα τα παραπάνω».

Τα ζώα μάς μιλούν και αντιλαμβάνονται τι τους λέμε.

Εκείνοι που τα αντιπαθούν και δεν τα αντέχουν, που τα θεωρούν φορείς μικροβίων ή είναι αλλεργικοί, που τα φοβούνται, θα σας κοιτάξουν απορημένοι και πιθανόν να πουν:

«Σιγά μην είναι κι άνθρωποι».

Τα ζώα δεν είναι άνθρωποι, είναι όμως καλύτερα από κάποιους ανθρώπους σε θέματα συμπεριφοράς, σκέψης, τάξης, οργάνωσης και κυρίως σεβασμού προς τη μητέρα Φύση. Αν θες να γίνεις σοφός άνθρωπος, παρακολούθησε και μελέτησε τη συμπεριφορά τους, πώς φροντίζουν τα μικρά τους, πώς αντιλαμβάνονται τους κινδύνους, πώς είναι στην καθημερι-

νότητά τους. Υπάρχουν πολλά ντοκιμαντέρ για να δεις και να μάθεις πράγματα που θα σε καταπλήξουν και θα σε κάνουν να αναρωτηθείς πόσο λάθος έκανες που τα αγνοούσες όλα αυτά.

Πάντα αγαπούσα τα ζώα. Όλη η οικογένειά μου τα αγαπούσε. Η μάνα μου, που μεγάλωσε σε χωριό με κότες, πρόβατα, αγελάδες, γάτες, σκύλους, είχε αγάπη για όλα τα πλάσματα του Θεού, με αδυναμία στα σκυλιά. Ακόμη θυμάμαι τα λόγια της για μια κότα που την ακολουθούσε παντού και την έλεγαν Μαρίκα. Όταν ο πατέρας της την έσφαξε, εκείνη δεν άγγιξε το πιάτο της και έκανε μέρες να του μιλήσει.

Ο μπαμπάς ήταν περισσότερο γατόφιλος, όπως κι εγώ, ο αδελφός μου δεν έκανε εξαιρέσεις, τα παιδιά του το ίδιο. Δε θυμάμαι στιγμές που να μην υπάρχουν ζώα πλάι μας. Καταλαβαίνετε λοιπόν ότι, ως παιδί της επαρχίας που ζούσε σε μονοκατοικία με αυλή, όπως όλοι στη γειτονιά, και με συχνές επισκέψεις στο χωριό όπου έμεναν οι θείοι μου και είχαν κότες, αγελάδες, πρόβατα, κατσίκες, γαϊδουράκια κ.λπ., τα ζώα αποτελούσαν αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής μου από τότε που έχω τις πρώτες αναμνήσεις μου. Ειδικά οι γάτες. Κοιμόμουν μαζί τους, τρώγαμε μαζί, διάβαζα τα μαθήματά μου με αυτές στην αγκαλιά. Και παρότι τότε δεν υπήρχαν εμβόλια για ζώα ώστε να προφυλαχτούμε, δεν αρρωστήσαμε ποτέ από αυτά, γενικά δεν αρρωσταίναμε εύκολα με τόση έκθεση στο ύπαιθρο και χωρίς απολυμαντικά, πέρα από τη χλωρίνη για το πλύσιμο των ασπρόρουχων. Εμείς τα περιθάλλαμε και όχι γιατροί, δεν υπήρχαν κτηνίατροι, άντε, το πολύ ένας.

Όταν έφυγα στην Αθήνα, είχα πάλι γάτα μέσα στο σπίτι και φρόντιζα και τα αδέσποτα. Με θυμάμαι, όσο ήμουν αε-

ροσυνოდός, να κουβαλάω ένα σωρό σακούλες με αποφάγια των επιβατών για να ταΐσω τα αδέσποτα της γειτονιάς που περνούσαν ζωή χαρισάμενη με τέτοια εκλεκτή τροφή.

Θα με ρωτήσετε πιθανόν γιατί προτιμούσα τις γάτες. Διότι είναι ανεξάρτητες, είναι πεντακάθαρες, δεν έχουν τόση ανάγκη τα αφεντικά τους όσο ένας σκύλος. Μου θύμιζαν εμένα που σε όλη μου τη ζωή δεν ήθελα να εξαρτώμαι από κανέναν.

Κάποια στιγμή, πριν από αρκετά χρόνια, μετά τον θάνατο της τελευταίας γατούλας μου, της Τίτης, που τη βρήκα δύο μηνών με τρία ποδαράκια χωρίς να μάθω ποτέ τι είχε απογίνει το τέταρτο, και την περιέθαλψα και την υιοθέτησα μέχρι που «έφυγε», δεν μπόρεσα να ξαναδεχτώ άλλη γάτα. Όμως, πάντα φρόντιζα τα αδέσποτα με φαγητό, απλώς έμεινα χωρίς ζωάκι σπίτι μου. Τα τελευταία τρία χρόνια, ειδικά στο TikTok, όλο και περισσότερο σταματούσα σε βιντεάκια που περιλάμβαναν ζώα, κυρίως γατάκια, και ένιωθα πως ήθελα να έχω ξανά κι εγώ την ίδια παρέα.

Και μετά, όταν απέκτησα εξοχικό με αυλή σε νησί, οι γάτες έγιναν οι καλοκαιρινές συντροφισσες που τάιζα κάθε μέρα.

Το Πάσχα του 2024, μπήκε στη ζωή μου ο Μάριος, ένα γατάκι τιγράκι έξι μηνών, που αποδείχτηκε υπέροχος χαρακτήρας. Τον μεγάλωσα με πολλή αγάπη και τώρα είναι στερωμένος και μένει εκεί, στο συγκρότημα, όπου έχει φροντίδα. Και μετά, μια σημαδιακή μέρα, στις 8 Αυγούστου, παγκόσμια ημέρα της γάτας, ένα μωρό γατάκι, περίπου σαράντα ημερών, βρέθηκε από ένα ζευγάρι Ελλήνων τουριστών εγκαταλειμμένο σε μια έρημη παραλία, άρρωστο και μισοπεθαμένο. Το

ανέλαβα προσωπικά και πολύ σύντομα συνήλθε. Ήταν η Μπέλλα, δηλαδή όμορφη στα ιταλικά. Της έδωσα ανθόρμητα αυτό το όνομα, διότι είχε πανέμορφη μουρίτσα. Όσο ήρεμος ήταν ο Μάριος, τόσο γεμάτη ενέργεια και ζωή ήταν η Μπέλλα.

Τα τελευταία δύο χρόνια, είχα σταματήσει ως γνωστόν κάθε συγγραφική ενασχόληση λόγω της πάθησής μου με αυτοάνοσο έπειτα από τα εμβόλια κατά Covid-19, και δεν ήμουν καλά ψυχολογικά, γεγονότα που οφείλονταν στην όλη κατάσταση που μου προκάλεσε ο κορονοϊός και οι επιπτώσεις του. Δεν ήθελα να γράψω τίποτε, παρότι είχα μαζεμένο σημαντικό υλικό, δεν έβρισκα ενδιαφέρον σε τίποτε, είχα παχύνει και δεν ήθελα να βγαίνω έξω. Όλα αυτά βέβαια τα έκρυβα επιμελώς, δεν ήθελα να στενοχωρώ ανθρώπους που με αγαπούν.

Η παρουσία της Μπέλλας στη ζωή μου, δεδομένου ότι ζούσε μαζί μου μέσα στο σπίτι διότι ήταν πολύ μικρούλα, ξαφνικά άρχισε να ενεργοποιεί τη διάθεσή μου, το κέφι και τη χαρά ενάντια σε όλη την τοξικότητα που δηλητηρίαζε την ανθρωπότητα εξαιτίας των καταστάσεων. Με έκανε να γελώ πολύ με τα παιχνίδια, τα καμώματά της και με το τσαχπίνικο πονηρό μουτράκι της. Άρχισα να σκέφτομαι σοβαρά αν θα την αφήσω πίσω μου μαζί με τον Μάριο ή αν θα την υιοθετούσα, διότι με προβλημάτιζε το γεγονός ότι εγώ μετακινούμαι συνεχώς και τα τελευταία οκτώ χρόνια διαμένω ταυτόχρονα σε τρία διαφορετικά μέρη, Αθήνα, Σέρρες, Μύκονο. Και επειδή είμαι απόλυτα υπεύθυνο άτομο, η φροντίδα ενός ζώου ισοδυναμεί για μένα με αυτή ενός παιδιού· πρέπει να είσαι εκεί κάθε μέρα.

Κι έτσι, ένα απόγευμα που την έβλεπα να παίζει, θυμήθηκα ότι κάπου είχα ένα αρχείο με μια ιστορία μυθοπλασίας που την είχα γράψει έτσι για πλάκα πριν από χρόνια, με πρωταγωνιστές δύο σκυλάκια που θα ερωτεύονταν και θα μας μετέφεραν στον δικό τους κόσμο. Όταν το ξαναδιάβασα, σκέφτηκα πως αν έβαζα ως συμπρωταγωνιστές τα αφεντικά τους, αυτή η μείξη θα μπορούσε να δημιουργήσει ένα διήγημα με κωμικά στοιχεία που θα μας μετέφερε, με φωνή που θα εξηγούσε πολλά, στα άδυτα της ψυχής των ζώων, αλλά και στο μυαλό των ανθρώπων που τα αγαπούν ή δεν τα θέλουν ή τα χρησιμοποιούν ως αξεσουάρ. Έτσι, αποφάσισα να δουλέψω το κείμενό μου και να το επεκτείνω πλέον ως μυθιστόρημα. Ο πρώτος τίτλος ήταν «Γαβ, Λαβ, στόρι».

Άρχισα να το εξελίσσω, έλα όμως που όσο προχωρούσαν τα γεγονότα μου έβγαζε και μια πολύ ενδιαφέρουσα κοινωνική ιστορία με δραματικές πλευρές, που δεν την είχα υπολογίσει καθόλου· η υπόθεση με πήγαινε εκείνη, δεν την πήγαινα εγώ. Κι ενώ το ξεκίνησα χαλαρά ως ολιγοσέλιδο κωμικό διήγημα, αποφάσισα να το δω πιο σοβαρά, να το επεκτείνω και να γίνει ολοκληρωμένο κοινωνικό μυθιστόρημα που θα είχε και δραματική πλευρά.

Η βασική πρωταγωνίστρια του βιβλίου, που αφηγείται σε πρώτο πρόσωπο τα γεγονότα, είναι ένα σκυλάκι, η Μπέλλα, και συμπρωταγωνιστής της, επίσης ένα άλλο σκυλί, ο Μπάιρον. Εννοείται πως της έδωσα το όνομα της γατούλας μου. Οι χαρακτήρες και των δύο είναι εμπνευσμένοι από πραγματικά σκυλάκια γνωστών μου προσώπων που μου τράβηξαν την προσοχή. Μου άρεσαν πολύ οι φατσούλες τους και «πατώ-

ντας» πάνω τους δημιουργήθηκε ένα υποτιθέμενο ζευγάρι.

Εκείνος από αριστοκρατική οικογένεια, με εγγλέζικη κατγωγή, είναι καλομαθημένος και δε γνωρίζει από δυσκολίες, κι εκείνη από μεσοαστική οικογένεια, αλλά πανέξυπνη και γλωσσού. Οι αντιθέσεις τούς φέρνουν κοντά και μια μεγάλη αγάπη γεννιέται.

Η Μπέλλα είναι η μεγάλη αδυναμία της Λίζας, της κυράς της όπως την αποκαλεί, ενώ ο κύριός της, που τη γνώρισε όταν ερωτεύτηκε την κυρά της, την αντιπαθεί και δεν τη θέλει. Αυτό είναι το μοναδικό της πρόβλημα, όλα τα άλλα είναι λυμένα. Εκείνη βέβαια έχει πάντα την αμέριστη αγάπη της Λίζας που δεν της χαλά χατίρι.

Ο Μπάιρον, από την άλλη, έχει τα πάντα, εκτός από τα χάδια των αφεντικών του. Στην ουσία, είναι μόνος του κι έχει ωραίες συνοδούς για τις βόλτες του και για να τον φροντίζουν επί πληρωμή.

Αυτή είναι η ειδοποιός διαφορά τους. Ζουν σε διαφορετικούς κόσμους, όμως, ως γνωστόν, τα ετερόνυμα έλκονται. Η δική τους αγάπη θα γίνει άθελά τους ο λόγος να έρθουν σε ρήξη ο κύριος και η κυρά της και όχι βέβαια επειδή εκείνος αντιπαθεί τα σκυλιά. Ο λόγος είναι άλλος και πολύ σοβαρότερος. Μέσα από τα προβλήματα του ζευγαριού και τις προσωπικές τους στιγμές αλλά και του περιγυρού τους, διδασκόμαστε πως η ζωή δεν είναι ρόδινη και στο επόμενο βήμα μας μπορεί να επέλθει η ανατροπή και η απόλυτη αλλαγή. Όμως, αν είσαι σωστός και λογικός άνθρωπος, θα βρεις τη λύση.

Το μυθιστόρημά μου δε θα πρόσφερε μόνο γέλιο, και έχει αρκετό όπως αρχικά φαντάστηκα, αλλά και προβληματι-

σμούς και δάκρυα. Τελικά, αν με ρωτήσετε, δεν είμαι βέβαιη σε ποια κατηγορία να το κατατάξω, κωμωδία ή δράμα ή σουρεάλ ή μαύρη κωμωδία. Είναι απλώς ένα βιβλίο διαφορετικό, που τα περιέχει όλα, που μας μεταφέρει στα άδυτα της ψυχής των ζώων που έχουν γνώμη, μιλάνε, παίρνουν αποφάσεις και παλεύουν για τη ζωή και την ευτυχία τους.

Διότι υπάρχουν ζώα ευτυχισμένα και ζώα δυστυχισμένα.

Υπάρχουν ζώα που παλεύουν καθημερινά για να βρουν την τροφή τους και άλλα που τη βρίσκουν έτοιμη στο πιατάκι τους κάθε μέρα.

Υπάρχουν ζώα με αφεντικά και ζώα ολομόναχα, από μωρά στους δρόμους, αλλά και ζώα με αφεντικά που νιώθουν εγκαταλειμμένα.

Υπάρχουν ζώα άρρωστα ή τραυματισμένα που δεν έχουν κανέναν να τα περιθάλπει και επιβιώνουν ή μένουν ανάπηρα ή ξεψυχάνε στον δρόμο και ζώα που έχουν άμεσα πρόσβαση σε γιατρό και αναρρώνουν σε κλινικές ή σπίτια.

Υπάρχουν ζώα που τα αγαπάνε και εισπράττουν μόνο χάδια, και ζώα που χρησιμοποιούνται, κακοποιούνται, ακόμη και σεξουαλικά, ή δολοφονούνται με τον πιο άγριο τρόπο. Υπάρχουν α-νθρωπάκια και Ά-νθρωποι.

Ακούστε με προσεκτικά. Θέλουμε δε θέλουμε, τα ζώα αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της Πλάσης και πολλάκις της ζωής μας. Είναι μέσα στην αλυσίδα Δημιουργίας και το σίγουρο είναι πως γεννήθηκαν για κάποιο σκοπό. Πρώτον, να προφυλάσσουν τη Φύση ώστε να υπάρχει ισορροπία τόσο στην πανίδα όσο και στη χλωρίδα. Και δεύτερον, να μας θρέφουν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, να μας συντροφεύουν,

να μας προστατεύουν, να μας ημερεύουν, να μας ηρεμούν, να μας διασκεδάζουν. Είναι φίλοι μιας ζωής μέχρι τον θάνατό τους, πιστοί μέχρι το τέλος. Ειδικά τα σκυλιά έχουν αφήσει ιστορία με την αγάπη και την αφοσίωση στα αφεντικά τους, που συγκινούν μέχρι και τον πιο άκαρδο άνθρωπο.

Τα ζώα υπάρχουν στη ζωή μας για να μαλακώνουν τον πόνο μας, να μας κάνουν να γελάμε, να μας υπενθυμίζουν την καλή πλευρά του εαυτού μας, να μας γιατρεύουν ενίοτε. Τίποτε πιο θαυματουργό ενάντια στο στρες από το χάιδεμα ενός ζώου, που αντιλαμβάνεται ότι ασθενείς και δεν το κουνάει ρούπι από το πλάι σου. Το λένε όλοι οι γιατροί του κόσμου.

Τα οικόσιτα ζώα έχουν μόνο καλές πλευρές και όταν εξημερώσεις ακόμη και τα άγρια, θα σου δείξουν πόσο πολύ σε σέβονται. Σπάνιες οι επιθέσεις, και αν το κάνουν, θα είναι από φόβο ή από μεγάλη πείνα ή διότι έχουν μικρά.

Το πώς φέρεται ένας άνθρωπος στα ζώα δείχνει τον πολιτισμό της χώρας του, λέει ο σοφός και είναι η μεγαλύτερη αλήθεια. Όλα τα ζώα της γης, ιπτάμενα, θαλάσσια, έρποντα, φοβούνται τον άνθρωπο, ενστικτωδώς ξέρουν πως είναι ικανός να τα εξοντώσει, γι' αυτό και τον αποφεύγουν. Θεωρώ τα οικόσιτα που επιλέγουν να μείνουν μαζί μας εξαιρετικά γενναία πλάσματα.

Η συμπεριφορά μας απέναντί τους είναι στην πραγματικότητα η αντανάκλαση του σεβασμού προς τον εαυτό μας, τους συνανθρώπους μας και την Πλάση.

Ακόμη και η αλλεργία προς αυτά οφείλεται σε δικές μας αρνητικές σκέψεις και όχι σε οργανική μας πάθηση. Οι αλλεργίες μας μπορούν να ατονήσουν ή και να εξαφανιστούν όταν πραγματικά αποδεχτούμε και αγαπήσουμε ένα ζώο.

Η Μπέλλα με έκανε καλύτερη, κυρίως πιο υπομονετική και πιο ανεκτική. Ηρέμησε ακόμα και το αυτοάνοσό μου, που δε μου κάνει πια «επιθέσεις». Η παρουσία της δίπλα μου με έκανε να σκεφτώ «περίεργες» συμπεριφορές μου, πως η ζωή είναι πολύ σύντομη για να τη σπαταλάω συντηρώντας αρνητικές καταστάσεις και να είμαι περισσότερο ευγνώμων για όσα μου χάρισε.

Η μεγαλύτερη χαρά που θα εισπράξω ως κριτική αυτού του βιβλίου είναι να μου πείτε πως, διαβάζοντάς το, αλλάξατε γνώμη για τα ζώα, πως υιοθετήσατε ένα αδέσποτάκι, πως αρχίσατε να βοηθάτε τις κοινότητες αδέσποτων ή γενικότερα τα αδέσποτα στον δρόμο. Και όταν λέμε ζώα, δεν εννοούμε μόνο γάτες και σκυλιά, αλλά όποιο χρειάζεται τη βοήθειά μας. Να μη διστάσετε δε να καταγγέλλετε στην αστυνομία κακοποιήσεις τους. Εκεί έξω υπάρχουν πολλά ανθρώπινα κτήνη.

Αν αγαπήσετε τον εαυτό σας έτσι όπως του αξίζει, θα μάθετε να αγαπάτε και τα ζώα. Πιστεύω ακράδαντα πως οι άνθρωποι που μισούν τα ζώα το κάνουν επειδή μισούν τον εαυτό τους αλλά δεν το καταλαβαίνουν. Αν δεν τα αντέχετε τελικά με κανένα τρόπο, τουλάχιστον μην τα βασανίζετε. Σας παρακαλώ από καρδιάς. Κι επειδή πιθανόν σας προβληματίσα, προτείνω να αρχίσετε να διαβάσετε το βιβλίο που ξεκινά με γέλιο.

*Καλή σας ανάγνωση,
Χρυσήδα Δημουλίδου*

1

Εχετε ακούσει για τον κεραυνοβόλο έρωτα; Ξέρετε, αυτόν που πέφτει σαν αστροπελέκι, κατακούτελα, και ξεχνάς το όνομά σου, ποιος είσαι, πού πας, τι κάνεις. Προφανώς, θα πείτε, ναι, όλοι οι ερωτευμένοι λίγο πολύ το έχουν ζήσει. Εγώ, όχι. Δηλαδή, το είχα ακούσει, όμως δεν έδωσα σημασία. Τι με ενδιέφεραν εμένα οι έρωτες και οι άνδρες; Περνούσα μια χαρά, και το πιο βασικό, είχα όση αγάπη ήθελα.

Ε, που λέτε, αυτόν έπαθα. Τον έρωτα που λέγαμε. Μπαμ και κάτω.

Έρωτας με την πρώτη ματιά!

Η πρώτη μας γνωριμία έγινε ένα μελαγχολικό φθινοπωρινό απόγευμα, σ' ένα μικρό παρκάκι μιας σικ γειτονιάς των νοτίων προαστίων της Αθήνας. Πρώτα κοίταξα το καλοκουρεμένο πλούσιο σκούρο κανελί τρίχωμά του και μετά τα εντυπωσιακά μελιά μάτια του. Ήταν ψηλός, πιο μεγαλόσωμος από μένα και προφανέστατα ο γόης της περιοχής, και με ταρακούνησε συθέμελα, σαν βαρκούλα που την πήρε ο άνεμος και την πέταξε στα βράχια. Όχι πως κι εγώ δεν ήμουν ωραία γκόμενα. Μαλτεζάκι, ιταλικής καταγωγής, δίχως χαρτιά και

πιστοποιητικά που να αναφέρουν την ένδοξη ράτσα των προγόνων μου, την οποία τίμησαν πολλοί αριστοκράτες, ακόμη και βασιλείς. Είχα ένα υπέροχο μακρύ περλέ τρίχωμα, μεγάλα καστανά μάτια και κατάλευκα μυτερά δοντάκια που η κυρά μου τα γυάλιζε με οδοντόκρεμα και οδοντόβουρτσα κάθε βράδυ. Ήμουν βέβαια κομματάκι πιο μεγαλόσωμη γι' αυτή τη ράτσα, αλλά τι σημασία είχε; Κανείς δε γνώριζε ποιος ήταν ο πατέρας μου.

Όμως, εκείνος ο άγνωστος γόης ξεχώριζε από χιλιόμετρο.

Που λέτε, έπεσα πάνω του την ώρα που έχεζε κάτω από ένα δέντρο του πάρκου, όμως αυτό δε με ενόχλησε στο ελάχιστο. Οι δημόσιες τουαλέτες για μας είναι η γη που πατάμε, και την απολαμβάνουμε δεόντως. Δεν κρύβουμε τον κώλο μας, ούτε τις μυρουδιές μας, ούτε και τις σωματικές ανάγκες μας, όπως κάνουν οι άνθρωποι, που κρύβονται σε κάτι δωματιάκια που τα ονομάζουν τουαλέτες και, μάλιστα, κλειδώνουν και την πόρτα. Αν ο κώλος σου δεν παίρνει αέρα, τότε άσ' τα να πάνε, πώς να απολαύσεις το ξελάφρωμα;

Τι λέγαμε; Α, ναι, για τον γόη. Ο γοητευτικός, λοιπόν, νεαρός απέναντί μου, αφού έχεσε ό,τι είχε φάει, παράτησε την κυρά του να μαζεύει τα περιττώματα με το ειδικό σακουλάκι. Αυτό, μεταξύ μας, δεν το κατάλαβα ποτέ. Άσε το σκατό, κυρά μου, να μένει επί της γης και να τη θρέφει με τις ουσίες του και η Φύση να κάνει τους κύκλους της. Ο τύπος έκανε μια βόλτα τριγύρω, μυρίζοντας κάθε χορτάρι, γωνιά και έκταση, τσεκάροντας μήπως κάποιος παραβίασε τα σύνορα της περιοχής του και δεν ηρέμησε παρά μόνο αφού βεβαιώθηκε ότι κανείς δεν τα είχε παραβιάσει. Ήταν παραπάνω από βέβαιο πως εκεί βρι-

σκόταν το δικό του βασίλειο και δεν ήθελε άλλα αρσενικά να καταπατούν τη γη του. Εγώ ήμουν καινούργια στη γειτονιά, δεν είχα προσωπικές γνωριμίες ακόμη, και, για να πω την αλήθεια, δε με ενδιέφεραν. Γενικότερα, ήμουν παγερά αδιάφορη για τα αρσενικά, παρότι είχα μεγάλο σουξέ. Όμως, αυτός ο τύπος έγινε αμέσως ο σκυλοπρίγκιπας των ονείρων μου.

Πλησίασα διακριτικά κάνοντας πως δεν τον πρόσεξα. Εκείνος, όμως, μόλις εντόπισε την παρουσία μου στον δικό του χώρο, έτρεξε καταπάνω μου για να με απομακρύνει, πιστεύοντας πως ήμουν κάποιο αρσενικό που ήθελε να σφετεριστεί την περιοχή του. Τον κοίταξα με τα μεγάλα και, όπως έλεγαν όλοι, γλυκά μάτια μου, αλλά δε φάνηκε να εντυπωσιάζεται. Έκανα χαρούλες με την ουρίτσα μου και μόνο όταν αντιλήφθηκε πως ήμουν κορίτσι, έκοψε κάθε άγρια διάθεση και με πλησίασε. Ω, μα είχε τόσο υπέροχα χρυσοκάστανα μάτια, που τα έχασα για τα καλά. Ήταν ολοφάνερο πως τώρα ήθελε να με γνωρίσει περισσότερο. Πόσο; Δεν ήξερα ακόμη...

«Πώς σε λένε;» τον ρώτησα γλυκά.

«Μπάιρον», μου απάντησε κοφτά.

«Τι ωραίο όνομα», είπα εκστασιασμένη, «δεν το έχω ξανακούσει».

«Έχω το όνομα του λόρδου Μπάιρον, που ήταν αριστοκράτης ποιητής», μου δήλωσε με ολοφάνερη περηφάνια.

«Εμένα με λένε Μπέλλα».

«Μπέλλα;»

«Ναι, η κυρά μου που μιλά και ιταλικά, όταν με πήρε, είπε “che bella piccola faccia”, δηλαδή, τι ωραία μουρίτσα, κι αμέσως με βάφτισε Μπέλλα, δηλαδή όμορφη».

«Μεγάλη ιδέα έχεις για τον εαυτό σου μου φαίνεται», μου έκοψε τη φόρα εκείνος.

«Μα δεν το είπα εγώ, η κυρά μου το είπε...» απάντησα λιγάκι αιφνιδιασμένη.

«Κι εσύ το πίστεψες, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ειρωνικά.

«Και είναι τόσο κακό;»

«Τέλος πάντων...»

«Και τι ράτσα είσαι, Μπάιρον;»

«Πουντλ».

«Α, το ίδιο είμαστε, αριστοκρατικές ράτσες».

«Σιγά μην είμαστε το ίδιο. Εμένα με διεκδικούν δύο χώρες, η Γαλλία και η Γερμανία, η καθεμία λέει πως είμαι δικής της καταγωγής. Όμως, επειδή υπήρξα το αγαπημένο σκυλί του βασιλιά της Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΣΤ', μάλλον έχω γαλλική καταγωγή. Όμως, γεννήθηκα στην Αγγλία, η μητέρα μου ήταν η αγαπημένη μιας κυρίας με αρχοντικό τίτλο».

«Αγγλία; Τίτλο; Τι είναι αυτά;»

Με κοίταξε με οίκτο. «Τι να σου λέω τώρα αν δεν ξέρεις από αυτά...»

«Αν δεν ξέρω, να μάθω τότε», απάντησα δίχως να πτοηθώ, αφού μου άρεσε να μαθαίνω καινούργια πράγματα.

«Η Αγγλία είναι μια πολύ μεγάλη, μακρινή χώρα, βόρεια από μας, και έχει βασίλισσα. Όσοι είναι συγγενείς της βασίλισσας έχουν τίτλο. Τα σκυλιά που έχουν σπίτια τους πρέπει να είναι αριστοκρατικής καταγωγής κι εκείνα. Κατάλαβες τώρα;»

«Στο περίπου...»

«Εσύ είσαι μπασταρδεμένη, ποιος ξέρει ποιοι ήταν οι γονείς σου...»

«Ξέρω ποια είναι η μαμά μου, πατέρα δε γνώρισα».

«Καλά το κατάλαβα πως είσαι νόθα».

«Νόθα; Τι πα' να πει αυτό;»

«Έχεις πιστοποιητικά καταγωγής, ξέρεις ποιοι είναι οι πρόγονοί σου;»

«Εγώ... όχι, δεν έχω τέτοια χαρτιά...» είπα κι ένιωσα πολύ άσχημα.

«Είδες; Επομένως δεν μπορείς να ονομάζεσαι καθαρόαιμη και στην αγορά δεν έχεις αξία...»

«Ααα, δεν το γνώριζα αυτό», απάντησα κι άνοιξα τα ματάκια μου διάπλατα και ελαφρώς ντροπιασμένη.

«Όμως, ομολογώ πως είσαι πολύ όμορφη...» συμπλήρωσε εκείνος σαν κατάλαβε πως νιώθω άσχημα. Και μετά κούνησε ζωηρά την ουρά του.

Αυτό ήταν! Ο πάγος μεταξύ μας είχε σπάσει.

Ο Μπάιρον με κοίταξε τώρα με έντονο ενδιαφέρον και με πλησίασε περισσότερο.

Καλό σημάδι, σκέφτηκα.

«Κι εσύ είσαι πολύ γοητευτικός, Μπάιρον», του είπα και κούνησα την ουρά μου ακόμη πιο δυνατά.

«Ευχαριστώ πολύ».

«Χαίρομαι που γνωρίζω έναν αριστοκράτη από την Αγγλία... δε μου έχει ξανατύχει».

«Μένεις εδώ κοντά;» με ρώτησε.

«Να, εδώ απέναντι, σ' αυτή την πολυκατοικία, στον τρίτο όροφο», είπα και του έδειξα περήφανα την ολοκαίνουργια σικάτη πολυκατοικία. «Πριν από τρεις μήνες μετακομίσαμε εδώ».

«Ωραία είναι να μένεις στα ψηλά».

«Εσένα πού είναι το σπίτι σου;»

«Εκεί», είπε και έδειξε με τα μάτια του μια διώροφη μονοκατοικία. Δηλαδή, τι μονοκατοικία, σωστό αρχοντικό.

Πω πωωωω, σκέφτηκα, δηλαδή, πέρα από ομορφόπαιδο ήταν και πλουσιόπαιδο; Τότε μόνο πρόσεξα πως το κολάρο του ήταν μιας πολύ γνωστής μάρκας, που δε θυμάμαι πώς την έλεγαν, ήταν όμως πανάκριβη. Το είχαμε δει με την κυρά μου σ' ένα pet shop, αλλά μου είχε πει πως κόστιζε τόσο πολλά λεφτά που με το ποσό αυτό αγοράζαμε πενήντα περιλαίμια με στρασάκια που μου άρεσαν τόσο πολύ.

Μάλιστα... ο Μπάιρον φορούσε ένα φιρμάτο περιλαίμιο, παρακαλώ, όχι σαν το δικό μου, ένα φούξια κολάρο της σειράς, και δίχως στρασάκια. Το μόνο στολίδι του ήταν ένα μικρό ασημένιο κόκαλο που κρεμόταν. Σίγουρα, εκτός από πανάκριβα περιλαίμια για τους περιπάτους του, θα είχε και ωραία φιρμάτα ρούχα. Ενώ εγώ; Ένα απλό φορεματάκι από σκυλοκατάστημα της γειτονιάς, της σειράς κι αυτό.

«Μπάιροοοοον!» ακούστηκε η φωνή της κυράς του και είδα να μας πλησιάζει μία δίμετρη ξανθιά που ήταν ομολογουμένως πολύ εντυπωσιακή.

«Πρέπει να φύγω», μου είπε απότομα.

«Σε φωνάζει η κυρά σου, ε;»

«Χα! Όχι δα και η κυρά μου», απάντησε περιφρονητικά, «αυτή είναι η προσωπική συνοδός μου, που την προσέλαβαν για να ασχολείται μόνο μαζί μου».

«Τι; Έχεις υπηρετικό προσωπικό;»

«Από τότε που γεννήθηκα, τούτη είναι η τέταρτη στη σειρά. Βλέπεις, η κυρά μου θέλει τις καλύτερες».

«Ωστε φεύγεις; Και πότε θα σε ξαναδώ;»

«Εξαρτάται από τις κοινωνικές μου υποχρεώσεις».

«Ααααα», έκανα. «Είναι πολλές;»

«Να μην είναι; Γεια σου τώρα», είπε και με άφησε δίχως άλλη λέξη, χωρίς να με ρωτήσει αν θέλω να τα ξαναπούμε, χωρίς καν ένα αντίο.

Ένωσα ξαφνικά σαν λουλούδι δίχως νερό. Πότε θα τον ξανάβλεπα;

«Μπέλλααααα!» φώναξε τώρα η δική μου κυρά και με πλησίασε. «Ακόμη να τα κάνεις, κορίτσι μου; Δε θα περιμένω πολύ, έχω ραντεβού με τον οδοντίατρο».

«Τι να κάνω, κυρά μου; Το ξέρω πως κατεβήκαμε για να χέσω, αλλά ο έρωτας μου έκοψε τη φόρα».

«Α, δε θα σε περιμένω άλλο, το ραντεβού μου είναι σε μισητή ώρα κι έχω δρόμο να διανύσω. Άσε που μετά πρέπει να περάσω κι από το σουπερμάρκετ, μας τέλειωσαν οι γκουρμέ κονσέρβες σου, τι θα φας το βράδυ, μου λες;»

«Αδιαφορώ τι θα φάω, αν είναι γκουρμέ ή αποφάγια, ο έρωτας μου έκοψε και την όρεξη!» γάβγισα.

«Χέσε τώρα!» με πρόσταξε.

«Άσε με κι εσύ στον πόνο μου. Για χέσιμο είμαστε τώρα; Εδώ σου λέω προέκυψε Έρωτας, με έψιλον κεφαλαίο. Αλλά πού να ξέρεις εσύ από αυτά; Παντρεύτηκες έναν χοντρομπαλά ζουμπά και δηλώνεις παντού αποκαταστημένη και ευτυχισμένη. Εμένα μου λες; Καλά δεν ήμασταν οι δυο μας στο διαμερισμάκι μας, μόνες, με τις αγκαλιές μας; Όχι, δε θέλω να χέσω!» απάντησα και προχώρησα προς το σπίτι μας.

«Καλάααα, αφού δε θέλεις να τα κάνεις, σε πάω σπίτι», απάντησε ενώ με έπαιρνε αγκαλιά.

«Και κοίταξε να μου πάρεις κανένα φιορέτο φορεματάκι, γιατί νιώθω σαν φτωχή συγγενής», της γάβγισα.

Όχι πως αντιπαθούσα τον κύριό μου, δεν ήταν κακός άνθρωπος, αλλά ήρθε στη ζωή μου έναν χρόνο μετά που με είχε πάρει η κυρά μου, και δύο χρόνια τώρα που ήταν παντρεμένοι δεν ασχολήθηκε ούτε μια φορά μαζί μου. Το πολύ πολύ και με το ζόρι, δηλαδή, να με βγάλει μέχρι κάτω για τις «ανάγκες» μου όταν η κυρά μου τύχαινε να μη νιώθει καλά. Και αυτό δεν κρατούσε ούτε πέντε λεπτά. Αφόδευση και πίσω στο σπίτι, ούτε βολτίτσες, ούτε χαδάκια, ούτε να δω άλλα σκυλάκια. Ήταν σαν να μην υπήρχα.

Ήμουν αόρατη.

Μου ήταν αδιάφορος.

Του ήμουν βαρύ φόρτωμα.

Μου ήταν σπυρί στον κώλο.

Βλέπετε, εκείνος δεν μπορούσε να είναι αόρατος, έπιανε το μισό σπίτι. Γι' αυτό μετακομίσαμε σε μεγαλύτερο... τρόπος του λέγειν, δηλαδή.

Δεν κοιμήθηκα εκείνο το βράδυ. Στη γειτονιά όλοι ροχάλιζαν του καλού καιρού, ειδικά ο κύριός μου, που είχε αδειάσει πάλι την κατσαρόλα, κι εγώ αναστέναζα κάτω από το φως του ολόγιου φεγγαριού. Αχχχχχ και βααααχ ήμουν όλο το βράδυ. *Πότε θα σε ξαναδώ, Μπαίρον;* σκεφτόμουν.

Επί μία ολόκληρη εβδομάδα, κάθε μέρα, γύρω στις εννιάμισι το πρωί έβγαινα ως συνήθως με την κυρά μου εκεί κάτω στο παρκάκι, όμως ο Μπαίρον ήταν εξαφανισμένος. Μάλλον είχαμε διαφορετικές ώρες εξόδου. Γι' αυτό και δεν τον είχα

γνωρίσει ως τα τότε. Για να τον πετύχω, άρχισα να πίνω πολύ νερό και την πίεζα να με βγάζει και το απόγευμα, γαβγίζοντας μπροστά στην εξώπορτα. Έβρεχε, όμως, εκείνες τις μέρες κι εκείνη, που είχε πάντα ένα ολόκληρο σπίτι να τακτοποιήσει γιατί ήταν κι άφταστη νοικοκυρά και τα ήθελε όλα σε τάξη, χώρια να ετοιμάζει και δύο διαφορετικά φαγητά μην τυχόν και ο αντρούλης της δε χορτάσει με το ένα, δεν είχε καμιά διάθεση για βόλτες.

Και έτσι περνούσαν οι ώρες βασανιστικά και άχαρα, με την κυρά μου να συμμαζεύει και να μαγειρεύει περιμένοντας τον χοντρομπαλά να αδειάσει τις κατσαρόλες, κι εγώ να αναστενάζω από έρωτα. Το μπαλκόνι μας από ψηλά έβλεπε μπροστά όλη τη θάλασσα στο βάθος και από τη γωνία και μετά το παρκάκι και το αρχοντικό του καλού μου απέναντι. Όμως, η κυρά μου δε με άφηνε για πολύ έξω στο μπαλκόνι, μην της κρυώσω. Άσε που ποτέ δεν τον είδα ούτε μια φορά στην αυλή, ούτε το γάβγισμά του άκουσα, ήταν φαίνεται πολύ καλομαθημένος για να φυλάει το σπίτι.

Η Λίζα κι εγώ είμαστε αχώριστες, δεν κάνουμε η μία δίχως την άλλη. Η Λίζα είναι άνθρωπος κι εγώ ένα σκυλάκι τριών ετών. Η κυρά μου ήταν λογίστρια στο Περιστέρι, όταν γνωρίστηκε με τον κύριό μου, τον φρουτέμπορα Πασχάλη, και γεννήθηκε ο έρωτάς τους. Πολύ σύντομα εκείνος γονάτισε και φορώντας της στο δάχτυλο διαμάντι τής ζήτησε να γίνει γυναίκα του. Όμως, επειδή δε συμπαθούσε τα ζώα, της είπε ότι καλό είναι να ζήσουν δίχως εμένα. Εκείνη τότε του έδωσε το δαχτυλίδι πίσω και του είπε πως προτιμούσε να χωρίσουν. Τελικά, υποχώρησε.

Τρία σχεδόν χρόνια αργότερα, οι σχέσεις μας με τον νέο μου κύριο παραμένουν σταθερά παγωμένες, κρατάμε τα προσχήματα, όμως αποφεύγουμε ο ένας τον άλλον όπως ο διάολος το λιβάνι. Με την κυρά μου όμως εξακολουθούμε να είμαστε αχώριστες.

Πρόσφατα μετακομίσαμε κοντά στη θάλασσα. Εκεί, σ' ένα παρκάκι, είδα για πρώτη φορά τον Μπάιρον. Και εγώ, που σκασίλα μου μεγάλη για άνδρες, αλληθώρισα. Αριστοκράτης από κούνια, λίγο σνομπ αλλά με τρόπους, και τόσο γοητευτικός, έκλεψε την καρδιά μου. Και εγώ τη δική του. Ο Μπάιρον, μάλιστα, είχε αποκλειστική συνοδό μια εντυπωσιακή Ρωσίδα, τη Λαρίσα. Και επειδή έπαθα κεραυνοβόλο έρωτα, έριξα τα μούτρα μου και για πρώτη φορά ζήτησα από τον κύριό μου να με βγάλει έξτρα βόλτα, κάτι που τον ζόρισε. Μόλις, όμως, είδε τη Λαρίσα, αλληθώρισε κι εκείνος.

Και αυτό συνεχίστηκε... έως ότου αντιλήφθηκα πως κινδύνευε ο γάμος της κυράς μου. Δεν ήξερα τι να κάνω, ήθελα να βλέπω τον Μπάιρον, δεν μπορούσα να αντισταθώ στο γάβγισμά του.

Μέχρι που ξεκίνησαν τα παρατράγουδα για όλους μας...

Μπέλλα

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗ: 31441